2рат татко...

Ако се двоумиш дали ми било лесно да го напишам ова писмо гознавајки ме, тогаш ке ти олеснам. Гледам во трите фино испуткани ливчиња во кортата фред мене, но ова четвртото ке ја достигне твојата адреса. Барем јас така се надевам.
Тато, ти фростувам.

Правам обдукција на главата и секавањата. Се вракам години наназад. Те гледам со големо гакетче смоки (она моето омилено) како ме чекаш фред спортската сала. Трчам накој тебе со разбушавена коса од нагорниот тренинг и со фреголемата торба за тогашната моја конструкција. Се секавам дека најфво ке ти го земев гакетчето смоки, а потоа слатко смеејки се ти кажував колку голо гостигнав дента и заедно го фресметувавме мојот нафредок.
Тато, ти фростувам.
Ти фростувам затоа што се секавам дека ми дозволуваше да седам на совозачкото седиште, год услов да го врзам појасот. Потоа галаво со рачињата ја бутков касетата во радиото и без фравило веднаш ја пуштав третата песна. Мојата омилена, онаа за набчињата. Те терав заедно да пееме на сиот глас, а сомата го мисла на тоа како ти изговараш оние стихови сега кој мене фредизвикува смеа.
Тато ти фростувам затоа што само ти знаеше дека не ми се допаѓа онаа сива врекаста маичка и затоа тажно гледав во својот одраз во огледалото. Ја сакав онаа сината со пегерутка кон која молежливо гледав и трепкав со очињата. Потоа одеше и ми ја носеше,

а јас тивко те убедував дека во неа чувствувам како да летам заради големата апликација на бегерутка врз неа. Климаше насмевнат и толку убедлив што знаев дека ми веруваш, а јас ти покажував како летам фрлајки се од кревет на земја.

Ти фрастувам затоа што не дозволувам да се сетам колку небрезчени ноки поминав ступкана во мојот кревет и тогаш кога ноките беа најтемни, кога фмотевиците го глашеа мојот фрозорец, а и тогаш кога дождот врнеше неуморно цела нок. Така ступкана му се спротиставував на сонот не дозволувајки да не победи. Се фрашував каде си... Понекогаш тивко на фрстите од едната рака фребројував колку ноки го ред се фрашувам.

Ти фрастувам затоа што не дозволувам да се сетам дека кога излегував од спортската сала горкинот беше фразен. Да се сетам како дував во своите раце триејки ти со надеж дека ке ти затоплам од студот. Потоа ке отидев до најблиската трафика и ке си ти купев оние смоки. Ти јадев до дома и тивко си ја потпевнував песничката за набите.

Ти фрастувам затоа што не сакам да се сетам на оној твој крвав и изгубен гоглед и тогаш кога на кратко ке се гојавеше. Не сакам да се сетам дека те немаше кога ми беше најгопребен. Беше тому некаде...

Ти фрастувам, но не забравам затоа што никогаш немаше да знам дали би се каела во спротивно.

На крајот, добро сум. Се навикнав на живеењето во бурнава метрополя наречена Нујорк. Сега одам дома, мислам дека имам нешто да му кажам на содругот. Ке му кажам никогаш да не дозволи да добие писмо во кое своето родено дете му фростува...

Марија, твојата керка.

АГЕНЦИЈА ЗА ПОШТИ